

EVA NOVOTNÁ

Třinácté znamení zvěrokruhu

TŘINÁCTÉ ZNAMENÍ ZVĚROKRUHU

Eva Novotná

Copyright © 2015 Eva Novotná

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-85-2 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-86-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-87-6 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

I.

Teplý vítr klouzal z horských úbočí, a jen co se protlačil průsmykem, mírně zvolnil, aby vnikl do ulic malého městečka a na domech obtiskl dech vrcholků hor. Pak se tiše plížil po zemi a zvedal mlhu, když našel pár zlatavých lístků spadlých ze skupinky stromů, vmetl je Oliverovi pod nohy.

Oliver právě vystoupil z autobusu. Nohy v levných tesilkách a lesklých umělých polobotkách netečně kráčely hlavní ulicí a drtily malebné lístečky na drobné kousky. Oliver nevnímal scenérii svažujících se hor ani lesního koberce pod nimi. Nevnímal, a také ho nezajímala. Kráčel do svého zaměstnání a kráčel odpovědně. Obnošené kalhoty měly vždy vyrovnané puky a jeho levné sako rovněž svědčilo o jeho odpovědnosti po celá léta. Jediné, co na něm nepůsobilo šedivým dojmem, byl jeho hnědý kufřík z imitace krokodýlí kůže, který podtrhoval jeho laciné vzezření. Umělá plocha se na slunci leskla a kufřík tak upoutal svého majitele. Oliver jej pátravě přelétl pohledem, a pak s uspokojením odbočil do vedlejší ulice.

Ranní slunko hledělo do okrajové ulice městečka jen úkosem. Pod špinavou omítkou

malých řadových domků už se dávno ztratila malebnost kdysi příjemné uličky nepřiliš majetných obyvatel. Jako teď byla i jindy většinou opuštěna a okna domků zaslepená špínou zírала neurčitě do protějších zdí. Stejně lhostejný jim byl i Oliver, kráčející i dnes po vlhkém asfaltu jako každý jiný den. Zájem druhé strany byl obdobný. Ani Olivera nezajímalo cokoli v této ulici, byla to jen zóna průchodu.

Někoho však přece zaujal. V ulici se nacházely dvě nebo tři nezastavěné parcely, jejichž majitelé se nakonec nezmohli ani na malý domek, a tak tyto proluky sloužily jako anonymní zahrady, osázené ledabyle několika stromy a porostlé poválenou trávou. Z jedné z nich se před chvílí oddělil stín a zamířil k nejbližšímu domku. Statná kočka se tiše stulila do klubíčka na schod u vchodových dveří, kam dopadaly první sluneční paprsky toho dne. Když ji z dřímoty vyrušily kroky, nezvedla hlavu, jen rozevřené škvírky jejích očí potvrzovaly, že pozoruje známého průchozího. Procházel kolem ní a nezdálo se, že by o ní vůbec věděl. Kočka se ještě chvíli dívala na vzdalující se drobnou postavu, a pak zavřela oči naslouchajíc vzdalujícím se krokům.

Jakmile prošel ještě pár podobných ulic, octl se Oliver najednou na kraji městečka. Štěrkem

vysypanou cestou se dostal k nevzhledným kamenným schodům. Když po nich vystoupal nahoru na silnici, mohl vydechnout úlevou, neboť silnice vedoucí z města byla mnohem příjemnější než laciné uličky, ze kterých vyšel. Ale nevydechl. Teplý závan babího léta ani zlatavé koruny mohutných jilmů ho nijak neoslovovaly stejně jako nevlídnost předchozího úseku cesty. Vkročil na příjezdovou cestu mezi jilmové kmeny stejně netečně, jako šel před chvílí šedivými uličkami.

Alej starých stromů před ním postupně otvírala několik zatáček, aby ho brzy dovedla na široké prostranství před starou lázeňskou budovou. I teď, po mnoha letech, byla reprezentativní a na pozadí přírodního areálu působila majestátně. Horší to bylo s novějšími pavilony, přilepenými po stranách jak vosí hnízda chtějíce parazitovat na kráse dřívějšího tvořivého ducha. Část okrasné zahrady před budovou byla ukrojena a přetvořena na parkoviště, aby tak byla zaplácena daň za civilizační komfort a přibyla možnost přijet blízko k budově s co nejnižšími náklady. Uživatelé si po čase na ten pohled zvykli a byli nakonec vděční, že ze zahrady zbyla alespoň její část.

Oliver nikdy neuvažoval o tom, jak působí pohled na parkoviště na duši příchozího. Jeho

úkolem bylo jím jen projít, aby mohl vstoupit do staré vrátnice, která se krčila u průčelí budovy jako nechtěný potomek rádoby zapomenuté doby. Slepena zedníky z cihel jen ledabyle a maličká, musela pozorovat velkolepost hlavní budovy ze žabí perspektivy, po celý svůj život neúměrně chátrajíc. Vzhled jí však neubral na patřičné důležitosti. Ve spolku s vrátným byla důležitá až dost, neboť nepovolaný jí nikdy neprošel.

Oliver otřel ranní vlhko o rohož a vstoupil.

„Dobré ráno, pane Harte,“ oslovil ho vrátný sedící za okénkem. Byl to mohutný stárnoucí muž přesně nezjistitelného věku s nejasnou minulostí. „Dnes je opravdu pěkně, bude asi teplý den, co říkáte?“

Oliver mu věnoval svůj obvyklý pohled a zároveň uchopil tužku, aby se zapsal do knihy příchodů. „Ano, snad až příliš,“ položil při odpovědi propisovačku zpět doprostřed otevřené knihy. „I já vám přeji pěkný den,“ ukončil krátký rozhovor a vykročil do hlavní budovy. Vrátný ho sledoval, dokud se za ním dveře nezavřely, a pak znovu ve své místnůstce osaměl.

Několik schodů za vstupními dveřmi přivedlo Olivera do impozantní haly, jejíž vybydlené

zařízení, instalované sem kdysi současně s novou vrátnicí, působilo jako brak ve starožitné knihovně. No jistě, za pultíkem pro recepční dosud prázdno a pozdravit se mohl jedině s informační tabulí nevkusně vraženou do původní křehké výzdoby vstupní haly. Oliver zlehka vyběhl po schodišti do patra a bezmyšlenkovitě prošel dlouhou chodbou až ke své kanceláři. Klíč vytáhl z kapsy již po cestě a zámek v liduprázdné chodbě tlumeně cvakl. Pak položil kufřík na svoje místo a zapnul počítač. Příjemný zvuk, příjemná žena na obrazovce, příjemné křeslo u stolu v příjemné kanceláři – ano, Oliver byl zase doma. Klikl na jednu z ikon, aby se dostal do příslušného programu a natáhnul se přes stůl, aby si přitáhl první hromádku dokladů, které je třeba dnes zpracovat. S tím pohybem se letmo podíval z okna a jeho pohled zůstal viset nad parkovištěm. Po serpentině ovíjející horský svah sjíždělo dolů červené sportovní auto a připomínalo malý model puštěný dětskou rukou do umně vymodelované krajiny. Ano, stromy na úbočí byly snad vybarveny trochu přehnaně, až nepravděpodobně, takže každý pozorovatel by se aspoň na chvíli oddal úvahám o krásném ránu v pohádkové krajině, jejíž pestrý oděv tak brzy spadne k zemi. Olivera však rozhodně neupoutal

krásný výhled, na který ostatně byl zvyklý. Zaujatě sledoval sportovní vůz mířící nyní stromořadím k parkovišti.

Doktor Robert Galle zaparkoval na obvyklém místě a přešel očima po parkovišti. Tak to je tu dnes brzo. Hodně brzo. Tak prázdné tohle parkoviště ještě neviděl. Nevadí. To, s čím se setkal dnes v noci, také ještě neviděl. Ušklíbl se na sebe do zpětného zrcátka a vystoupil z auta. Jo, vždycky si to myslel, že na to ještě má. Ještě je frajer. Proč ještě? Vždycky přece byl. Vykročil směrem k vrátnici. Alespoň nikdo neviděl, odkud právě přijel. Nikdo z blízkých spolupracovníků tu ještě není. Přelétl očima po průčelí budovy a v patře zahlédl rozsvícenou obrazovku. Nějakej magor už zařezává. Kdo asi? Netrápilo ho to. Rázně otevřel dveře vrátnice a vešel dovnitř s úsměvem na rtech.

Doktor Galle se dnes zapsal do knihy trochu pečlivěji – proč ne? Takový brzký příchod je vlastně historický a je třeba ho patřičně zaznamenat. Proti svému zvyku prohodil pár žoviálních vět s vrátným, než vykročil směrem ke vstupní hale.

„Copak se asi stalo?“ zamyslel se vrátný, který nebyl na dobromyslné jednání v případě doktora Galleho příliš zvyklý. Ze žabí perspektivy svého pracoviště neviděl na úbočí hor, a tak netušil, že

změna směru příjezdu tolik ovlivnila doktorovu náladu. Na parkoviště začínala přijíždět další auta a brzy rozptýlila pochybnosti, které vrátný měl.

Zatím doktor Galle prošel vstupní halou kolem stále ještě prázdné recepce a vyšel po schodech nahoru do patra. Svižně procházel chodbou kolem dveří, za kterými seděl Oliver. Pohvizdoval si, než uslyšel tiché zavržení židle za dveřmi. Ztichl na pár kroků. „Samozřejmě, kdo jiný už tady trčí za stolem u papírů než ten nudný strážník. Viděl mě nebo ne? Stejně je to jedno,“ usoudil Galle a pokračoval v melodii tam, kde předtím skončil. Nějaký šedý chvístek ho přece nemůže nijak ohrozit. Zahnul po chodbě do chudě vyhlížející čekárny, odemknul dveře do pokoje sestry, kterým potom vešel do své ordinace. Hodil plášť přes židli a svezl se do svého křesla s úsměvem, který se změnil v otrávený škleb. „To dnes bude šichta, už abych šel odsud. Pracovat se mi teď chce ze všeho nejmíň. Inge mi musí uvařit pořádný kafe, nebo se už ani nezvednu.“ Tak doktor Galle přičítal svůj stav nikoli svému věku a charakteru, ale roční době a nechuti pracovat. Probdělá noc s milenkou, ta přece člověka nezkosí, naopak ho pozvedne.

Oliver dobře slyšel jeho odmlku, když procházel za zdí jeho kanceláře, ale nevzrušeně vzal další

doklad z účetnický srovnané hromádky. Předčasný doktorův příjezd byl sice zvláštním fenoménem, ale ne tak důležitým, aby kvůli němu přerušil práci. Ostatně důvod znal. Tak zdvihl oči od papírů za dalších několik minut, aby pozoroval malinké autíčko sjíždějící serpentinou dolů. Když dojelo až na svoje místo na parkovišti, vystoupila z něho vysoká vlnadná čerňovláska. Dnes byla obzvláště sexy. Krátký kabátek a její minisukýnka umožnily nohám dlouhý krok. Na svou výšku nijak nežehrala, to bylo patrné z výběru bot, které umožňovaly ještě zvýraznit ten úžasný gazelí pohyb. Jo, ta je mu sympatická, i když asi ani neví, že existuje - nějaký Oliver Hart. A Oliver sklonil hlavu zpět ke svým papírům.

Pracovní povinnosti a osobní záležitosti nikdy nespěšoval a vše, co se dělo v areálu této staré budovy, vždy přísně odděloval od svého soukromého života. I když - ani jedno ani druhé nebylo nic zvláštního. Možná právě proto oči kradmo stočily jeho pohled od klávesnice zpět k oknu.

S mnohem slastnějším výrazem sledoval tmavovlásčiny nohy doktor Galle z vedlejšího okna své ordinace. Octnul se na chvíli zase v její ložnici, v její posteli, v jejím objetí a v objetí sexu. Cítil

vzrušení, ještě když sjížděl serpentinami horské silničky. Na polohu své ordinace kdesi na starém zámku nebyl nikdy pyšný, ale teď mu znamenitě vyhovovala. Nejen blízkostí budoáru jeho nové milenky, ale také slušnou vzdáleností od místa bydliště. Jo, tak konečně to k něčemu je, že se plahočí takovou dálku z domova do práce. Tiše mlasknul, když viděl, jak gazela mizí ve vchodových dveřích protější budovy, a vrátil se zpět do šedivé reality začínajícího pracovního dne.

„Tak sakra, kde je ta zatracená Němka?“ vybuchl našťavaně. „Zase má zpoždění! To tady mám všechno dělat sám, nebo co?“ Prudce se otočil od okna. Dveře se potichu otvíraly a zatracená Němka udýchaně vcházela dovnitř.

„Dobrý den. Promiňte, doktore, dnes mám trochu zpoždění, ale hned to napravím,“ kála se Inge nečekajíc ani na odpověď na pozdrav. Nemusela by se taky dočkat, že? Dobře si všimla vzteklého výrazu před čtvrthodinkou tak výborně naladěného doktora. Rychle se převlékla a už kmítala od kartotéky ke dřezu, kde natočila vodu do konvice.

„Udělám vám kafičko, to vás trochu vzpruží - po ránu...“

„Nepotřebuju vzpružit, jsem napruženěj až dost,“ houkl podrážděně a bez pozdravu. „Copak tam nejsou ženský?“

„Ale jsou, samozřejmě že jsou,“ přitakávala Inge. „Ale ony tu chvíličku počkají, než si vypijete kafe – já udělám zatím odběry,“ chlácholila ho s šálkem vonící kávy v ruce.

„Děkuju,“ zabručel tím nejhlubším hlasem s nejodpornějším přízvukem, jakého byl schopen. Inge se mile usmála, položila před něj vonící šálek a tiše zavřela dveře od ordinace. Sama s kartotékou a se stříkačkami, tak jí bude dneska líp. Copak to dnes asi bylo? Nějaká chlastačka s kamarády? To asi ne, to by vypadal ještě hůř. Tak nějaká děvka? No, to asi. Moc se nevyspal podle těch kruhů pod očima. Nejspíš si užíval a zase nebyl doma ani přes noc. Takže to bude nevyspalý a vzteklý celý den.

„To tady zase bude všechno stát za hovno,“ shrnula Inge svoje úvahy a s příjemným úsměvem pozvala dál první pacientku.

Gazela dnes prošla přes nádvoří ignorujíc spojovací chodbu staré budovy s novou přístavbou. Před časem přistavěné křídlo prošlo moderní rekonstrukcí a snad trochu méně hyzdilo původní

budovu než to protější, postavené současně minulým režimem,

ale ponechané bez pozdějších zásahů. Tak se původní starobylá budova jevila zezadu jako ještě větší hybrid než z čelního pohledu. Mnozí průchozí to ale nevnímali starajíce se jen o účel své zdejší návštěvy.

Dříve příjemné nádvoří bylo nyní bludištěm se směrovkami, které se křiklavě povyšovaly nad lavičky a fontánky, i nad okrasnou výsadbu. Jen cesty směřující odněkud někam měly tu svůj smysl a řád. Spleť budov různých stylů a k tomu okolí znásilněné vždy novým a novým uzurpátorem však stále ctily původní budovu a celému komplexu nikdo neřekl jinak než „zámeček“. Tak i zde bylo zcela evidentní, že gazela vkročila přes dělicí čáru do části, která neměla se starým zámekem mnoho společného. Skleněné dveře se neslyšně rozestoupily a vpustily ji do nového světa.

„Dobrý den,“ pozdravila mladá dívka v recepci doprovázejíc příjemný hlas ještě příjemnějším úsměvem. Dokonalé vzezření v nadstandardním prostředí, to je přece to, co oslovuje naše klienty, a ona se o tom každý pracovní den přesvědčovala. Dnes ale nebyla tak přísná, dokonce by možná i nějaký nedostatek omluvila, tak příjemně byla